

felte Midler, der ved visse Sygdomme vise sig særdeles helbringende, indrømmer jeg gjerne, men een Svale gjør ingen Sommer, og fordi et saadant Kjendskab findes hos en enkelt Person, eller maaskee en enkelt Familie, hvori den er gaaet i Arv fra Slægt til Slægt, deraf følger ikke, at man skal gi ve en almindelig Tilbælgelse til at anvende hvilke som helst Lægemidler; man finder for godt, eller at behandle hvilke som helst Sygdomme, der falde for, og derfor bliver jeg ved den Overbeviisning og den Paastand, som jeg har udtalt.

Jensen: Jeg maa paa det Bestemteste benægte, at jeg skulde være en Elsker af kloge Røner, men jeg er heller ikke nogen Elsker af at søge Doktor: jeg har, Gud ske Lov, ikke ret ofte været i det Tilfælde at maatte søge dem, og jeg er lige saa lidt en Elsker af det One som af det Andet.

Da Ingen videre ønskede at høre sig, var Forespørgselen saaledes sluttet.

Man gik derpaa over til den næste Sag paa Dagsordenen: Eventuelt, forsaavidt Lands-thinget dertil meddelede sit Samtykke: Første Behandling af: Udkast til Lov, indeholdende Forbud mod ved Trykken at offentliggøre Efterretninger, vedkommende Krigen. (Udkastet findes i Tillæg A. Sp. 1091—92.)

Ved den foretagne Afstemning vedtoges det eenstemmigt med 32 St., at Sagen maatte foretages.

Bloug: Da jeg er et af de Medlemmer i Samfundet og her i Thinget, hvis Virksomhed berøres ved denne Lov, vil jeg tillade mig at ledsage den med et Par Bemærkninger. Jeg finder det aldeles i sin Orden, at der under Krigsforhold her sker en større Indskrænkning i Pressefrihedens og Offentligheds Benyttelse, end ellers er nødvendigt, men jeg maa dog gjøre en almindelig Bemærkning, nemlig den, at den Sikkerhed, som derved vindes, for at Fjenden ikke faaer Kundskab om Noget, som han ikke bør vide, er noget illusorisk, saalænge

som Kommunikationen med Udlandet er ganske fri. Jeg skal nu visse lig ikke opfordre enten til at krænke Brevhemmeligheden eller til at foretage nogen som helst anden rigoristisk Foranstaltning i den Retning; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at naar man maaskee vil være tilbøielig til at være noget streng mod den indenlandske Presse, maa man ikke forglemme, at den mindste Skade, der skeer, skeer gennem den; thi der skeer langt større Skade gennem Brevveksling herfra med vore Fjender — jeg vil ikke paastaae, at den finder Sted direkte, men i ethvert Fald er det ikke usandsynligt, at den finder Sted indirekte.

Der næst vil jeg gjøre et Par Bemærkninger om Lovens Form. Den forbyder at offentliggjøre Efterretninger om Bevægelser af vore Tropper, og forsaavidt derved forstaaes Bevægelser, der sigte til saadanne Krigsforetagender, som at angribe Fjenden, møde Fjenden, er det vistnok rigtigt; men da Udtrykkene ere ganske almindelige, kan derved ogsaa forstaaes f. Ex. tilbagegaaende Bevægelser efter et leveret Slag, og jeg kan ikke indse, at det kunde gjøre nogen Skade at omtale, hvorledes visse Bevægelser ere gaaede for sig. — Tilgælede vil man meget let kunne komme til at nævne, hvor en Overbefalende har sit Opholdssted, og jeg indseer heller ikke Faren ved at nævne det, da vedkommende Befalendes Opholdssted i Almindelighed er saaledes beskyttet, at der ingen Fare er for, at Fjenden der kan snappe ham op; i al Fald vil han faae saadanne Efterretninger afskillige Dage for seent. — Endelig er der ogsaa nævnt Krigsstibes Ankomst og Afgang. Herved skal jeg gjøre opmærksom paa, at det, som vistnok ogsaa er den høitærede Justitsminister bekendt, er Praxis, at der fra Havnelapitainens Kontor daglig leveres Efterretninger over ind- og udgaaende Krigsstibe; saadanne ere f. Ex. ibag trykte i alle Hovedstadens Blade, og jeg indseer forsaavidt heller ikke, at Fjenden kan have nogen Interesse af at vide, om et Krigsstib gaaer nord eller sydpaa; thi hvad enten det gaaer nord eller sydpaa, kan det lige godt komme til at gjøre ham Skade. Jeg skal derfor nægtet jeg ikke vil foreslaae nogen Forandring i Lovudkastet, fordi jeg ikke veed, hvorledes man